

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.111 van 5 april 2013
in de zaak A. 200.271/IX-7141**

In zake : Johan RENDERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Willem Van Betsbrugge en Els Vandebempt
kantoor houdend te 3300 Tienen
IVe Lansierslaan 70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de politiezone BIERBEEK-BOUTERSEM-HOLSBEEK-
LUBBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benny Welkenhuysen
kantoor houdend te 3210 Lubbeek
Staatsbaan 168
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 24 maart 2011 van de korpschef van de lokale politiezone Bierbeek/Boutersem/Holsbeek/Lubbeek waarbij Johan Renders van de functionaliteit wijkwerking te Boutersem naar de functionaliteit interventie wordt herplaatst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 maart 2013.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thierry Van Noorbeeck, die loco advocaten Willem Van Betsbrugge en Els Vandebeempt verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Anne-Sophie Rondelez, die loco advocaat Benny Welkenhuysen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Bierbeek/Boutersem/Holsbeek/Lubbeek.

3.2. Op 11 maart 2004 beslist de korpschef dat de verzoeker met ingang van 1 april 2004 van de functie “wijkwerking te Boutersem” naar de functie “interventie” wordt gemuteerd. Het politiecollege bevestigt deze beslissing op 24 maart 2004.

Tegen die beslissingen heeft de verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingesteld (zaak A.151.643/IX-4525).

3.3 Op 3 april 2008 trekt de korpschef zijn beslissing van 11 maart 2004 in en beslist hij – in toepassing van artikel 44, derde lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveau's (hierna: WGP) – om de verzoeker, met het oog op de continuïteit van de dienstverlening en in afwachting van een definitieve regeling te detacheren naar de functionaliteit interventie, “gelet op het dreigend onevenwicht tussen de personeelsbezetting van de functionaliteit wijkwerking en onthaal (in globo) enerzijds en de functionaliteit interventie anderzijds en gezien uit de verstreken periode de facto blijkt dat het tewerkstellingsprofiel en de arbeidsomstandigheden geen bijzonder probleem stellen”.

Tevens wordt de verzoeker uitgenodigd om door de korpschef te worden gehoord aangaande deze beslissing.

3.4. De verzoeker wordt op 16 april 2008 door de korpschef gehoord. Hij legt op 21 april 2008 een verweerschrift neer en wordt naar aanleiding daarvan op 23 april 2008 een tweede keer gehoord.

3.5. Op 30 april 2008 beslist de waarnemend korpschef – in toepassing van artikel VI.II.85, 8°, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol) – om de verzoeker met ingang van 1 mei 2008 te herplaatsen van de functionaliteit wijkwerking te Boutersem naar de functionaliteit interventie, rekening houdend met “het interventieprofiel van INP Johan Renders, zijn activiteiten binnen de functionaliteit interventie tijdens de vier voorbije jaren en zijn recent evaluatiedocument d.d. 07.03.2008”.

Tegen deze beslissing heeft de verzoeker opnieuw een beroep tot nietigverklaring ingesteld (zaak A.188.777/IX-5969).

3.6. Op 25 januari 2010 doet de Raad van State met het arrest nr. 199.971 uitspraak over het beroep in de zaak A.151.643/IX-4525. Hij stelt vast dat de beslissing van 11 maart 2004 op 3 april 2008 werd ingetrokken, maar overweegt dat laatstgenoemde beslissing zeer nauw bij de in dat beroep bestreden beslissingen aansluit, dat zij er in wezen de heroverwogen bevestiging van vormt en dat het voorwerp van het beroep dan ook verlegd moet worden naar de beslissing van 3 april 2008 die tot 30 april 2008 uitwerking heeft gehad.

Vervolgens verwerpt de Raad van State het beroep.

3.7. Op 4 oktober 2010 doet de Raad van State met het arrest nr. 207.837 uitspraak in de zaak A.188.777/IX-5969 en vernietigt hij de beslissing van 30 april 2008 waarbij de verzoeker van de functionaliteit wijkwerking te Boutersem naar de functionaliteit interventie wordt herplaatst.

3.8. Op 17 november 2010 deelt de waarnemend korpschef aan de verzoeker mee dat de uitvoering van het arrest nr. 207.837 als gevolg heeft dat hij opnieuw geplaatst wordt in de toestand van vóór de bestreden beslissing -met name de situatie zoals deze gold op 29 april 2008- en dat hij toen was afgedeeld bij de functionaliteit interventie.

Tegen deze beslissing heeft de verzoeker andermaal een beroep tot nietigverklaring ingesteld. Bij arrest nr. 223.110 van heden verwerpt de Raad van State het beroep in deze zaak.

3.9. Op 24 maart 2011 beslist de waarnemend korpschef dat de verzoeker met ingang van die datum van de functionaliteit wijkwerking te Boutersem naar de functionaliteit interventie wordt herplaatst. Dit is de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Onderwerp : herplaatsing INP Johan Renders per 24.03.2011
identificatienummer : 44-21901-59

Gelet op de uitnodiging voor verhoor inzake het voorstel tot herplaatsing, aan betrokkene gericht via bericht d.d. 3 februari 2011, met ontvangstbewijs;

Gelet op het horen van betrokkene omtrent de aangelegenheid, in aanwezigheid van commissaris van politie Marc Artois, op 11 februari 2011;

Gelet op het feit dat INP Johan Renders na zijn verklaring van 11 februari 2011 geen verdere schriftelijke verduidelijking bezorgd heeft;

Gelet op de argumenten van betrokkene, aangehaald in zijn verklaring van 11 februari 2011;

Gelet op het feit dat de opmerkingen van INP Johan Renders in rekening gebracht worden :

- doordat korpschef-titularis Herman Vercoutter de Dienstnota 3 d.d. 11 maart 2004 effectief heeft ingetrokken na kennisname van het standpunt van de Auditeur van de Raad van State (verslag met kenmerk 151.643/IX-4525 - code V-12-APR d.d. 25 februari 2008)
- doordat evenwel de geldigheid van de detachering, beslist op 03 april 2008 door korpschef-titularis Herman Vercoutter en aan betrokkene ter kennis gebracht via een aangetekende zending met ontvangstbewijs, niet werd aangevochten, derhalve onaantast is en de huidige toestand van betrokkene concreet bepaald kan worden als zijnde gedetacheerd naar de functionaliteit interventie;
- doordat betrokkene tussen 01.04.2004 en 24.03.2011 personeelslid was van het korps Lokale Politie Lubbeek, als dusdanig gewerkt heeft en in die hoedanigheid betaald geweest is;
- doordat betrokkene de betaling ontvangen heeft van alle gepresteerde diensten bij de functionaliteit interventie volgens de geldende voorschriften en normen van RPPol;
- doordat INP Johan Renders sinds 1 april 2004 feitelijk en onafgebroken deel uitmaakt van de functionaliteit interventie en gezien, in overeenstemming met de regelgeving (RPPol, Mammoetbesluit, Exodus) uitgeschreven voor de bijzondere situaties in de evaluatieprocedure, de evaluator de functionele overste in de dienst van detachering is terwijl de eindverantwoordelijke van zijn oorspronkelijke dienst de eindverantwoordelijke blijft;
- doordat dit concreet voor INP Johan Renders betekent dat HINP Steven Van Cauwenbergh, diensthoofd van de functionaliteit interventie, onder wiens gezag hij staat, sinds de eerste evaluatiecyclus en tot vandaag optreedt als zijn evaluator;
- doordat het niet opportuun is de beslissing inzake de herplaatsing uit te stellen tot de Raad van State zich formeel heeft uitgesproken over twee recent door Johan Renders aanhangig gemaakte procedures omtrent de geldigheid van het evaluatieverslag d.d. 25.10.2010 enerzijds en de vermeende beslissing tot herplaatsing d.d. 17.11.2010 anderzijds;

Gelet op de bijlagen die integraal deel uitmaken van deze beslissing;

Gelet op de personeelsbezetting bij de functionaliteit wijkwerking en onthaal enerzijds en de functionaliteit interventie anderzijds en het dreigende onevenwicht tussen beide;

Gelet op het feit dat de wijk Boutersem, deel van de functionaliteit wijkwerking en onthaal, sinds het vertrek van INP Johan Renders volledig geherstructureerd werd en een volledige bezetting met gewijzigde personeelssamenstelling kent;

Gelet op het feit dat ook de wijken Bierbeek, Holsbeek en Lubbeek volledig zijn samengesteld en bemand volgens het organigram van het korps Lokale Politie Lubbeek;

Gelet op het feit dat de wijkdienst Boutersem sinds de inplaatsstelling van de Lokale Politie Lubbeek op 01.01.2002 bestond uit 1 hoofdinspecteur-wijkoverste en 3 inspecteurs en actueel bestaat uit 1 hoofdinspecteur-wijkoverste, 1 hoofdinspecteur en 2 inspecteurs;

Gelet op het feit dat de toevoeging van INP Johan Renders aan de wijkdienst Boutersem een operationeel onverantwoorde overbezetting van vijftientig procent zou betekenen in verhouding tot de bezetting van de andere wijkcommissariaten;

Gelet op het feit dat de wijkdienst Boutersem geen deelwijk of inwonersgroep heeft die niet is afgedekt door een wijkinspecteur volgens de bestaande normering (PLP 10) van 1 wijkinspecteur per 4.000 inwoners (Boutersem telde op 01.01.2010 7.691 inwoners) en het operationeel dus niet zinvol is een vijfde wijkinspecteur toe te wijzen aan de wijkdienst Boutersem;

Gelet op het feit dat het vertrek van INP Johan Renders bij de functionaliteit interventie zou leiden tot een verstoring van de spreiding van onder meer nacht- en weekenduren over het resterende personeelsbestand van de functionaliteit interventie met een onmiskenbare invloed op het welzijn en het sociale leven van de betrokken personeelsleden;

Gelet op het belang van het handhaven van een gezond en feitelijk evenwicht in de spreiding van het personeel binnen de functionaliteit wijkwerking en onthaal over de verschillende wijkcommissariaten enerzijds en het personeelsbestand van de functionaliteit interventie anderzijds;

Gelet op het feit dat INP Johan Renders in de periode 2004-2011 bij de functionaliteit interventie vele permanentiediensten en ononderbroken diensten leverde waarbij telkens een half uur maaltijdpauze als dienstprestatie wordt aangerekend en niet als rust, een tewerkstellingsregime dat nauwelijks of niet van toepassing is in de functionaliteit wijkwerking en onthaal;

Gelet op het feit dat INP Johan Renders in de periode 2004-2011 bij de functionaliteit interventie, net zoals alle collega's van de functionaliteit wijkwerking en onthaal, begunstigde was van de maandelijkse nabijheidstoelage, de telefoonvergoeding en de uniformvergoeding;

Gelet op het feit dat INP Johan Renders in de periode 2004-2011 bij de functionaliteit interventie ook alle prestatiegebonden toelagen ontving die hem ingevolge zijn effectieve dienstprestaties berekend werden (zie tabel in bijlage);

Gelet op het feit dat INP Johan Renders, mocht hij deel hebben uitgemaakt van de functionaliteit wijkwerking en onthaal, sinds de referentieperiode maart-april 2008 en tot en met de referentieperiode januari-februari 2011 een theoretisch maximum van driehonderdzesig weekenduren zou gecumuleerd hebben (gerekend met de vanaf dan voorziene uitbetaling van twintig weekenduren per referentieperiode);

wordt volgende herplaatsing doorgevoerd per 24.03.2011 :

INP Johan Renders, sinds 03.04.2008 gedetacheerd naar de functionaliteit interventie (zie ter zake Dienstnota 3 d.d. 03-04-2008), wordt herplaatst van de functionaliteit wijkwerking te Boutersem naar de functionaliteit interventie.

Deze herplaatsing gebeurt in het raam van artikel VI.II.85, 8° van het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol).

De beslissing hiertoe wordt genomen door de waarnemend korpschef (artikel VI.II.86 RPPol), die hierbij rekening heeft gehouden met de functiebeschrijving van het ambt (lid basiskader interventie) en met het gewenste profiel van de titularis.

Wat dit element betreft kan specifiek verwezen worden naar het interventieprofiel van INP Johan Renders, zijn activiteiten binnen de functionaliteit interventie tijdens de voorbije jaren en zijn recent evaluatiedocument d.d. 25.10.2010.

Ook het medisch profiel wordt in acht genomen en de door de arbeidsgeneesheer aan de Politiezone Lubbeek gedane aanbevelingen en eventuele inzetbeperkingen worden consequent nageleefd zodat zijn functioneren bij de interventiedienst verenigbaar blijft met zijn gezondheidsprofiel.

De herplaatsing vindt plaats in het kader waarvan INP Johan Renders deel uitmaakt op het ogenblik van de beslissing (in casu operationeel kader), overeenkomstig artikel VI.II.88 RPPol. INP Johan Renders behoudt zijn graad en de daaraan verbonden loonschaal (artikel VI.II.91 RPPol)”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. Met betrekking tot zijn belang bij het beroep verwijst de verzoeker vooreerst naar zijn gezondheidstoestand en de omstandigheid dat daar in de bestreden beslissing onvoldoende rekening mee werd gehouden. Voorts voert hij aan dat hij hetzelfde belang heeft als in voorgaande procedures (onder andere A.151.643/IX-4525 en A.198.840/IX-7041) – in dat verband zet hij bij de uiteenzetting van de feiten van het beroep nog eens uiteen dat hij elke werkdag, zonder hiervoor extra vergoed te worden, een uur langer moet presteren en bijkomende onkosten moet maken voor zijn verplaatsingen –, dat hij steeds gewerkt heeft in de wijk Boutersem – hij is er zelfs waarnemend korpschef geweest – en daar zijn woonplaats heeft, dat het amalgaam aan beslissingen om hem absoluut in Boutersem te weren tegen de borst stuit en bij de burgers de gedachte voedt dat hij tuchtrechtelijk is gesanctioneerd en dat het motief dat er geen plaats zou zijn in Boutersem volledig verzonnen is daar een collega – INP

P.M., die definitief strafrechtelijk werd veroordeeld – nadien wel in Boutersem is tewerkgesteld.

5. De verwerende partij antwoordt dat steeds rekening werd gehouden met de medische toestand van de verzoeker en dat nooit een medisch dossier werd voorgelegd waaruit blijkt dat hij ongeschikt zou zijn voor de dienstactiviteiten van de functionaliteit interventie. Voorts stelt zij dat de verzoeker ten onrechte verwijst naar de situatie van INP P.M. aangezien deze, anders dan de verzoeker beweert, niet naar de dienst wijkwerking Boutersem werd overgeplaatst en dat de verzoeker bovendien ook zelf werd veroordeeld, zij het dat hij daar tegen in beroep is gegaan.

6. De verzoeker repliceert dat de bestreden beslissing hem rechtstreeks grieft aangezien hij er een persoonlijk nadeel van ondervindt. Hij verwijst in dat verband naar zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift en de voorgaande procedures.

Beoordeling

7. Terwijl de beslissing van 11 maart 2004 tot mutatie van de verzoeker naar de dienst interventie gesteund was op de wijze waarop de verzoeker zijn functie uitoefende – en alleen al om die reden ontvankelijk met een annulatieberoep kon worden bestreden –, verwijst de thans bestreden mutatie enkel nog naar het belang van de dienst.

8. In de regel zijn mutaties, dienstaanwijzingen en wijzigingen van de taken van een ambtenaar die uitsluitend betrekking hebben op de organisatie en de werking van de dienst, maatregelen van inwendige orde waarvan de beoordeling van de opportuniteit en de doelmatigheid tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de overheid behoren. Zij kunnen in beginsel dan ook niet door de betrokken ambtenaar met een annulatieberoep worden bestreden.

Anders is het evenwel wanneer deze maatregelen de rechtstoestand van de betrokken ambtenaar nadelig raken of op een grievende wijze de situatie wijzigen waarin hij zijn functie moet vervullen.

9. In dat verband verwijst de verzoeker onder andere naar zijn gezondheidstoestand – de verergering van rugproblemen – en naar de omstandigheid dat hij thans, zonder daarvoor bijkomend vergoed te worden, elke dag een uur langer moet presteren en bijkomende onkosten voor zijn verplaatsing moet maken.

In die omstandigheden wordt aangenomen dat de bestreden beslissing de ongemakken die verbonden zijn met elke verandering van dienstaanwijzing overstijgt en aldus, nog daargelaten de vaststelling dat de verzoeker in zijn middelen aanvoert dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtstraf is, ontvankelijk met een annulatieberoep bestreden kan worden.

10. De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker ontleent het middel aan de onbevoegdheid van de steller van de akte en aan de schending van artikel VI.II.86 RPPol en artikel 44, derde lid, WGP. Hij adstrueert het middel als volgt: de bestreden beslissing is genomen door commissaris van politie (CP) Mispelters, die op 18 augustus 2010 als waarnemend korpschef werd aangesteld, maar die op dat ogenblik en minstens tot eind augustus 2010 in ziekteverlof was en daarom niet als waarnemend korpschef kon worden aangewezen; bij de vervanging van de korpschef moet

immers de beschikbare politiefunctionaris met de hoogste graad worden aangeduid.

12. De verwerende partij antwoordt dat CP Mispelters op 18 augustus 2010 met terugwerkende kracht vanaf 16 augustus 2010 als waarnemend korpschef werd aangesteld, dat deze beslissing op geen enkel ogenblik werd aangevochten en nog steeds van kracht is en dat de bestreden beslissing dan ook terecht door hem werd genomen.

13. De verzoeker repliceert dat de wetgeving uitdrukkelijk bepaalt dat slechts in vervanging kan worden voorzien door de “beschikbare politiemensen” en dat niet wordt betwist dat CP Mispelters ingevolge ziekteverlof niet “beschikbaar” was. De omstandigheid dat nog geen procedure tegen de aanwijzing van CP Mispelters hangende is doet volgens hem niet ter zake.

14. In zijn laatste memorie wijst de verzoeker er nog op dat nergens uit blijkt dat CP Mispelters de ambtenaar was met de hoogste graad, zoals vereist door artikel 46 WGP. Voorts benadrukt hij dat, zo de verwerende partij zou kunnen bewijzen dat CP Mispelters op het ogenblik van zijn aanstelling tot waarnemend korpschef niet met ziekteverlof was, zij dit zelfs niet beweert. Hij blijft ook van oordeel dat de waarnemend korpschef moet worden aangeduid onder de “beschikbare politiemensen”, waarbij hij nog opmerkt dat toelaten dat een afwezige of een niet beschikbare ambtenaar zou worden aangeduid ter vervanging van een afwezige geen steek houdt. Ten slotte voert hij aan dat artikel VI.II.86 RPPol vereist dat de herplaatsing gebeurt op advies van de directeur-generaal die de algemene directie leidt en dat een dergelijk advies te dezen niet voorligt.

Beoordeling

15. Artikel VI.II.86 van het RPPol luidt:

“De herplaatsing wordt bevolen door de korpschef of door de commissaris-generaal, op advies van de directeur-generaal die de algemene directie leidt binnen dewelke het personeelslid wordt herplaatst”.

De beslissing tot herplaatsing van een lid van de lokale politie – zoals te dezen de verzoeker – wordt genomen door de korpschef. Voor de personeelsleden van de federale politie wordt de beslissing tot herplaatsing genomen door de commissaris-generaal. Enkel in dat laatste geval dient een advies te worden verleend door de directeur-generaal die de directie leidt binnen dewelke het personeelslid wordt herplaatst. Daargelaten de vraag of de verzoeker daarmee geen nieuw en onontvankelijk middel aanvoert, klaagt de verzoeker ten onrechte in zijn laatste memorie aan dat een dergelijk advies te dezen niet voorligt.

16. Artikel 46 WGP luidt:

“In geval van afwezigheid of verhindering van de korpschef, stelt de burgemeester of het politiecollege onder de leden van het politiekorps met de hoogste graad, de vervangende korpschef aan”.

17. Te dezen blijkt uit een uittreksel uit de notulen van de zitting van het politiecollege van de lokale politiezone Bierbeek/Boutersem/Holsbeek/Lubbeek van 18 augustus 2010 dat CP Paul Mispelters in overeenstemming met artikel 46 WGP door het politiecollege als waarnemend korpschef is aangesteld voor de periode van 16 augustus 2010 tot en met 31 augustus 2011, met uitzondering van zijn verlofperiode.

18. De verzoeker voert aan dat deze aanstelling onwettig is omdat de wetgeving voorschrijft dat een waarnemend korpschef enkel kan worden aangeduid binnen de “beschikbare politiemensen” terwijl CP Mispelters minstens tot eind augustus 2010 met ziekteverlof en aldus niet “beschikbaar” was.

Nog daargelaten de vraag of CP Mispelters op het ogenblik van zijn aanstelling tot waarnemend korpschef daadwerkelijk in ziekteverlof was – dit blijkt uit geen enkel stuk van het dossier –, moet in ieder geval worden vastgesteld dat, anders dan de verzoeker voorhoudt, geen enkele reglementaire bepaling voorschrijft dat de waarnemend korpschef slechts kan worden aangeduid tussen de “beschikbare politiemensen”, noch aangeeft wat met die term bedoeld zou kunnen zijn. Is het in wezen zinloos dat een korpschef zich laat vervangen door een personeelslid dat zelf niet in de dienst aanwezig is – een vervanging strekt er precies toe de continuïteit van de dienst te verzekeren – dan maakt dit op zich de aanstelling niet onregelmatig voor de periode waarin de vervanger dan wel in de dienst aanwezig is.

19. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

20. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing in werkelijkheid een verdoken tuchtstraf is. Hij verwijst naar vorige procedures en in het bijzonder naar zijn beroepen waarbij de Raad van State de hem opgelegde tuchtsancties heeft vernietigd, ook naar het feit dat in de zone geen enkele andere politiecommissaris gepermuteerd en/of herplaatst wordt dan op eigen aanvraag. Hij stelt ook vast dat onmiddellijk voorzien werd in de bemanning van de onderbemande wijkwerking en dat dit in tegenstrijd is met de onderbemanning van de interventiedienst, waar de verwerende partij voor het bestreden besluit naar verwijst.

21. De verwerende partij antwoordt dat er nog geen enkele vernietiging of schorsing is uitgesproken wegens het opleggen van een verdoken tuchtstraf. Voorts wijst zij erop dat in de bestreden beslissing uitvoerig de redenen voor verzoekers herplaatsing worden weergegeven – onder meer de

personeelsbezetting bij de functionaliteit wijkwerking en onthaal enerzijds en de functionaliteit interventie anderzijds en het dreigend onevenwicht tussen beide – en besluit dat de verzoeker geenszins aantoonde dat er sprake zou zijn van een tuchtstraf.

22. De verzoeker repliceert dat de arresten van de Raad van State die het gevolg zijn van vorige procedures gewoon genegeerd worden en dat het geheel van opeenvolgende beslissingen wel degelijk het tuchtrechtelijk karakter van de bestreden beslissing aantoonde. Hij beklemtoonde voorts dat de vermeende overbemannings van de wijk als reden voor zijn overplaatsing duidelijk een drogreden is aangezien onmiddellijk mensen voor de wijkwerking werden gezocht, één via externe invulling en één aangeboden aan INP P.M., weze het dat deze inmiddels heeft afgehaakt.

23. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing geenszins werd genomen in het kader van de goede werking van de dienst, maar enkel om hem persoonlijk te treffen en meer bepaald om te voorkomen dat hij de enige kandidaat zou zijn die voor de functie van hoofdcommissaris in de wijkwerking Boutersem in aanmerking zou komen. Ter adstructie van deze stelling wijst hij op het volgende:

- bij eerdere invullingen van openstaande plaatsen in de wijk werd zijn kandidatuur steevast geweerd;
- de burgemeester -met wie een zekere animositeit bestaat- heeft ondertussen een nieuwe tuchtprocedure tegen hem opgestart;
- geen enkele andere agent wordt gepermuteerd en/of herplaatst zonder dat deze dit zelf aanvraagt;
- de voorgaande procedures, de onderhavige zaak en de nieuwe tuchtprocedure vormen één geheel;
- een verstoorde wijkwerking bij zijn aanwezigheid is zeker geen motief voor de bestreden herplaatsing aangezien, toen de wijk te kampen had met onderbemannings, hij als eerste werd geroepen om de wijkwerking bij te staan;
- de inschakeling van INP P.M. toont aan dat de wijk zeker niet overbemand is.

Beoordeling

24. Een maatregel, die voorgesteld wordt als een maatregel van inwendige orde of als een ordemaatregel, kan in werkelijkheid bedoeld zijn als een straf. Om tot het bestaan van dergelijke niet-veruitwendigde bedoeling van het bestuur te kunnen besluiten is vereist dat het dossier, dat aan de Raad van State wordt voorgelegd, blijk geeft van bepaalde concrete gegevens die, desgevallend in hun samenhang beschouwd, het bewijs bevatten dat het de bedoeling was van het bestuur om naast de behartiging van de goede werking van de dienst, ook de verzoeker te straffen voor een misdraging.

Tot het bestaan van een niet-veruitwendigde bedoeling kan niet worden besloten op grond van vermoedens. Van de verzoeker wordt verwacht dat hij voldoende overeenstemmende gegevens aanbrengt die in hun samenhang het bewijs bevatten dat de bestreden maatregel er precies -of mede- toe strekt hem te straffen voor zijn wangedrag.

25. Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzoeker, een aantal argumenten aanvoert die hij ook in zijn beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 11 maart 2004 heeft aangevoerd ter ondersteuning van zijn stelling dat die beslissing een verdoken tuchtstraf inhield.

In zijn arrest nr. 199.971 van 25 januari 2010 heeft de Raad van State evenwel geoordeeld dat de verwijzing door de verzoeker naar twee tuchtstraffen uit het verleden niets bewijst over de werkelijke aard van de bestreden maatregel en dat noch het feit dat de verzoeker niet werd gevraagd of hij akkoord ging met de overplaatsing, noch het feit dat ambtenaren in de regel slechts overgeplaatst worden wanneer zij die maatregel aanvaardden, tot het tuchtrechtelijk karakter van de maatregel kan doen besluiten. Voorts heeft de Raad van State in voormeld arrest ook gewezen dat het tuchtrechtelijk karakter van de maatregel evenmin blijkt uit het feit dat de betrekking die de verzoeker diende te verlaten onmiddellijk vacant werd verklaard en zelfs niet uit het feit dat zijn kandidatuur

voor de functie werd geweigerd, aangezien het niet onmogelijk is dat de weigering steun vindt in de opvatting dat de verzoeker niet optimaal zal functioneren, zonder dat hem zulks echt als een tekortkoming wordt aangerekend. Deze redenering wordt voor de onderhavige zaak overgenomen.

26. De verzoeker wijst er voorts nog op dat de overbemannings van de wijkwerking Boutersem in wezen een drogreden is en dat zulks blijkt uit de omstandigheid dat INP P.M. ondertussen ook in de wijk is ingeschakeld.

De verzoeker betwist de door de verwerende partij bij de feitelijke toedracht van de zaak uiteengezette stelling dat INP P.M. sedert 13 januari 2011 een louter administratieve taak werd opgelegd, waarbij hij logistiek wel gehuisvest is in het wijkcommissariaat te Boutersem, maar geenszins als extra wijkinspecteur in die wijk functioneert, en het tegendeel blijkt ook geenszins uit de stukken van het dossier. Uit dit argument kan dan ook evenmin worden afgeleid dat de thans bestreden beslissing een verdoken tuchtstraf zou zijn.

27. Ten slotte vormt ook de omstandigheid dat ondertussen een nieuwe tuchtprocedure tegen de verzoeker wordt gevoerd, noch het feit dat alle procedures die tegen hem werden gevoerd in hun samenhang moeten bekeken worden, het bewijs van de intentie van het bestuur om hem met de thans bestreden herplaatsing te bestraffen.

28. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

29. De verzoeker voert de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht. Hij adstrueert het middel als volgt:

- Hij is louter pro forma gehoord. Er is geen rekening gehouden met de door hem ingeroepen argumenten.
- Het is bevreemdend dat in de thans bestreden beslissing zijn functioneren niet meer aan bod komt en enkel wordt gesteld dat zijn toewijzing aan de wijk Boutersem zou zorgen voor een onverantwoorde overbezetting, terwijl uit het advies van de auditeur in de zaak A.151.643/IX-4525 blijkt dat het persoonlijk functioneren van de verzoeker binnen de wijkwerking Boutersem een belangrijke, zo niet doorslaggevende rol heeft gespeeld bij de met dat beroep bestreden eerste mutatie. In dat verband vraagt de verzoeker zich ook af waarom hij dan toch wordt ingeschakeld om de dienst in de wijkwerking te versterken en waarom INP P.M., komende van Lubbeek, de wijkwerking in Boutersem komt vervoegen.
- Het argument dat zijn eventueel vertrek naar de wijkwerking te Boutersem zou leiden tot een verstoring van het gezond evenwicht van te presteren uren van collega's van de interventiedienst te Lubbeek houdt geen steek, aangezien men dit wel toelaat voor INP P.M.
- De bestreden beslissing is in strijd met het bijgebrachte stuk 17 – een uitspraak van de korpschef naar aanleiding van het horen van de verzoeker op 23 april 2008, met name dat de personeelsbezetting in de wijk Boutersem compleet is, maar dat de verzoeker zich opnieuw kandidaat kan stellen indien er een vacature ontstaat – en dit is op zijn beurt volledig in strijd met de bijgebrachte stukken 7 tot en met 10 – die handelen over het openstellen van een vacature van voltijds inspecteur voor de wijkwerking Boutersem op 5 april 2004, waarvoor verzoekers kandidatuur niet werd weerhouden – alsook met de omstandigheid dat hij in 2008 is ingeschakeld om de wijkdienst te versterken en met de komst van INP P.M.
- Het is onbegrijpelijk waarom de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van 3 april 2008 waarbij hij tijdelijk werd gedetacheerd in afwachting van een definitieve beslissing, aangezien deze vervallen is sinds de definitieve beslissing van 30 april 2008. Aangezien de thans bestreden beslissing zijn situatie slechts regelt vanaf 24 maart 2011 vraagt de verzoeker zich af was zijn

toestand dan wel is in “de periode tussen 1/04/2004 tot 1/05/2008 en tot 24/03/2011”.

- In strijd met de beweringen van de verwerende partij is de verzoeker steeds betaald geweest als interventieagent van Lubbeek en niet als wijkagent van Boutersem die in de interventiedienst van Lubbeek komt werken.

30. De verwerende partij beantwoordt het middel als volgt:

- De verzoeker werd voorafgaandelijk gehoord en er werd wel degelijk rekening gehouden met zijn opmerkingen en met de tussengekomen arresten van de Raad van State.
- Ingevolge de beslissing van 3 april 2008 was de verzoeker tijdelijk gedetacheerd en thans is een definitieve beslissing genomen.
- De verzoeker is steeds correct overeenkomstig zijn effectieve tewerkstelling vergoed.
- Naar aanleiding van verzoekers verhoor op 11 februari 2011 werd genoteerd dat hij inzake de argumentatie waarom hij momenteel niet vrijwillig naar de dienst interventie komt, voorlopig niets wenste te verklaren en dat, indien hij nog verdere verduidelijking over deze kwestie wenste te geven, hij dit ten laatste op 18 februari 2011 zou laten weten. De verzoeker heeft evenwel niets meer van zich laten horen en kan dan ook thans bezwaarlijk voorhouden dat met zijn argumenten geen rekening zou zijn gehouden.
- Verzoekers beweringen inzake de tewerkstelling van INP P.M. zijn niet correct en doen niet ter zake.

31. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker hierop dat ten onrechte wordt beweerd dat hij extra werd vergoed, aangezien hij vergoed werd als interventieagent terwijl hij in feite wijkagent was die zich principieel vergoed moest zien voor extra verplaatsingen en functies. Hij stelt ook nog dat het aanbod aan INP P.M. ten onrechte wordt geminimaliseerd.

32. In zijn laatste memorie formuleert de verzoeker nog de volgende opmerkingen:

- De formele motivering van de bestreden beslissing is onjuist waar gesteld wordt dat hij tijdelijk herplaatst was sedert 3 april 2008 en thans definitief met de bestreden beslissing. De eerste detachering dateert immers van 11 maart 2004 en deze is onwettig. Er wordt ook geen duidelijkheid geschapen over zijn statuut voor de periode van 11 maart 2004 tot 24 maart 2011.
- De onduidelijkheid met betrekking tot zijn statuut heeft ook een grote impact op de vergoedingen aangezien hij steeds werd uitbetaald als interventieagent en niet als agent wijkwerking met extra opdrachten.
- Indien de bestreden beslissing geen verdoken tuchtsanctie is, is het minstens een ordemaatregel die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag.
- Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing vermeld dat er een overbemanningsaanvraag is te Boutersem. Het tegendeel blijkt immers uit de omstandigheid dat de verzoeker als eerste werd ingeschakeld na de oproep om de wijkwerking te versterken, uit de toevoeging van INP P.M. aan de wijk en uit de omstandigheid dat in de wijk een vacature open werd verklaard.
- Het is niet aanvaardbaar dat een beslissing een andere grondslag krijgt wanneer het duidelijk is dat het een gewone verderzetting van eerdere beslissingen betreft.
- Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er een herschikking van de vermeend overbemande wijk Boutersem heeft plaatsgevonden. Bovendien is huidig wijkoverste E.R. toegevoegd aan de wijk en komt deze van de dienst interventie.
- Ook in globo is er geen sprake van een overbemanningsaanvraag bij de wijkwerking en een onderbemanningsaanvraag bij interventie.

Beoordeling

33. De formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte zelf de motieven moeten worden opgenomen waarop ze steunt. De motivering moet ook afdoende zijn, wat betekent dat ze de betrokkene in staat moet stellen de redenen te kennen die de overheid tot haar beslissing hebben gebracht op een dergelijke wijze

dat het hem mogelijk is met kennis van zaken te besluiten of het zinvol is er de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen aan te wenden.

34. Uit de sub 3.9 geciteerde redengeving blijkt duidelijk dat tot de herplaatsing van de verzoeker werd beslist omdat er een onevenwicht dreigt tussen de personeelsbezetting binnen de functionaliteit wijkwerking en onthaal enerzijds en de functionaliteit interventie anderzijds, omdat een toevoeging van de verzoeker aan de wijkdienst van Boutersem een operationeel onverantwoorde overbezetting zou betekenen in verhouding met de bezetting van de andere wijkcommissariaten en omdat zijn vertrek bij de functionaliteit interventie zou leiden tot een verstoring van de spreiding van onder meer nacht- en weekenduren over het resterende personeelsbestand van de functionaliteit interventie met een onmiskenbare invloed op het welzijn en het sociale leven van de betrokken personeelsleden.

Aldus worden in de bestreden beslissing duidelijk de concrete feitelijke elementen vermeld die eraan ten grondslag liggen. Er is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

35. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

36. De verzoeker voert vooreerst aan dat hij enkel pro forma werd gehoord en dat geen rekening met zijn argumenten werd gehouden.

In dat verband moet evenwel worden vastgesteld dat de verzoeker geenszins verduidelijkt waaruit zou blijken dat hij slechts pro forma werd gehoord en al evenmin de concrete argumenten aanhaalt waar de verwerende partij geen rekening mee zou hebben gehouden.

37. Voorts vindt de verzoeker het bijzonder bevreemdend dat thans in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot de beslissing van 11 maart 2004 – met geen woord meer wordt gerept over zijn functioneren in de dienst wijkwerking te Boutersem, maar dat er enkel wordt verwezen naar een onverantwoorde overbezetting in geval hij terug aan de wijkwerking te Boutersem zou worden toegewezen. In zijn laatste memorie voegt hij daaraan toe dat het onaanvaardbaar is dat een beslissing een andere grondslag krijgt wanneer het duidelijk is dat het een gewone verderzetting van eerdere beslissingen betreft.

De omstandigheid dat de verzoeker op 11 maart 2004 naar interventie werd gemuteerd omwille van zijn functioneren binnen de wijkwerking Boutersem belet evenwel niet dat aan de thans bestreden herplaatsing een andere grondslag kan gegeven worden die, mede gelet op het verloop van de tijd, eveneens wettig is. Zoals bij de bespreking van het tweede middel is vastgesteld, kan alvast uit de gegevens waarover de Raad van State beschikt niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtmaatregel zou zijn.

38. De verzoeker vraagt zich voorts af waarom, indien er sprake zou zijn van een onverantwoorde overbezetting in geval hij terug zou worden toegewezen aan de wijkwerking te Boutersem, hij dan wel als eerste wordt ingeschakeld om de wijkwerking te versterken. Hij verwijst in dat verband naar een e-mail van 25 juni 2008 waarin de interventieploeg wordt gevraagd om de wijkwerking in Bierbeek – en dus niet in Boutersem – te versterken en die bovendien een vraag om tijdelijke bijstand betreft wegens een aantal uitzonderlijke en onvoorziene omstandigheden zoals jaarlijks verlof, ziekteverlof en ziekenhuisopname. De verzoeker kan dan ook bezwaarlijk dit argument aangrijpen om de ondeugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

39. Vervolgens stelt de verzoeker dat de komst van INP P.M. naar de wijkwerking te Boutersem het argument van het bestuur ontkracht dat de wijkwerking overbemand zou worden alsook het argument dat het eventueel

vertrek van de verzoeker het gezond evenwicht van te presteren uren van collega's van de interventiedienst te Lubbeek zou verstoren.

In dat verband wordt herhaald dat de verzoeker de door de verwerende partij bij de feitelijke toedracht van de zaak uiteengezette stelling dat INP P.M. geenszins als extra wijkinspecteur in die wijk functioneert, niet betwist en dat het tegendeel ook geenszins uit de stukken van het dossier blijkt. Bovendien was INP P.M. onafgebroken in ziekteverlof van 5 oktober 2009 tot 16 januari 2011. Aldus was er gedurende deze periode de facto reeds een spreading van de nacht- en weekenduren tussen de aanwezige leden van de interventiedienst en kan, nog daargelaten de vraag of INP P.M. daadwerkelijk uit de interventiedienst Lubbeek komt – dit kan immers uit geen enkel stuk van het dossier worden afgeleid –, een vertrek van INP P.M. daar geen invloed op hebben gehad. De huidige tewerkstelling van INP P.M. leidt derhalve niet tot de onwettigheid van de door de verzoeker bekritiseerde motieven van de bestreden beslissing.

40. De verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing in strijd is met het door hem bijgebrachte stuk 17 – een uitspraak van de korpschef naar aanleiding van het horen van de verzoeker op 23 april 2008, met name dat de personeelsbezetting in de wijk Boutersem compleet is, maar dat de verzoeker zich opnieuw kandidaat kan stellen indien er een vacature ontstaat – en dat dit stuk in strijd is met de door hem bijgebrachte stukken 7 tot en met 10 – die handelen over het openstellen van een vacature van voltijds inspecteur op 5 april 2004, waarvoor verzoekers kandidatuur niet werd weerhouden – alsook met de omstandigheid dat hij is ingeschakeld om de wijkdienst te versterken en met de inschakeling van INP P.M.

In dat verband wordt vastgesteld dat de verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de uitspraak van de korpschef van 23 april 2008 dat de personeelsbezetting in de wijk Boutersem compleet is en dat de verzoeker zich opnieuw kandidaat kan stellen indien er een vacature ontstaat. Evenmin wordt ingezien hoe deze uitspraak in

strijd is met de openstelling van een vacature van een voltijdse INP op 5 april 2004. De omstandigheid dat in 2004 een vacature werd opengesteld en dat verzoekers kandidatuur voor de functie niet werd weerhouden, waarna de betrokken functie werd ingevuld – met een beslissing die door de verzoeker niet werd bestreden –, staat er immers niet aan in de weg dat zowel op 23 april 2008 als op het ogenblik van de bestreden beslissing de wijkwerking Boutersem wel volledig bemand was. De problematiek van de tijdelijke inschakeling van de verzoeker in de wijkwerking te Bierbeek en de tewerkstelling van INP P.M., werd hiervoor reeds besproken.

41. Vervolgens stelt de verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar de beslissing van 3 april 2008 waarbij hij tijdelijk werd gedetacheerd. De eerste detachering dateert immers van 11 maart 2004 en deze is onwettig. Vervolgens werd hij tijdelijk gedetacheerd op 3 april 2008 in afwachting van een definitieve beslissing, die er gekomen is op 30 april 2008 maar nadien werd vernietigd. Er wordt ook geen duidelijkheid geschapen over zijn statuut voor de periode van 11 maart 2004 tot 24 maart 2011.

Dat argument noodzaakt het volgend antwoord: op 3 april 2008 heeft de korpschef de beslissing van 11 maart 2004 houdende de herplaatsing van de verzoeker ingetrokken en hem in afwachting van een definitieve regeling gedetacheerd naar de dienst interventie. Nooit is evenwel de onwettigheid van de beslissing van 11 maart 2004 vastgesteld. Op 30 april 2008 is vervolgens een definitieve beslissing genomen, met name de herplaatsing van de verzoeker met ingang van 1 mei 2008 naar de functionaliteit interventie. Zoals ook blijkt uit het arrest nr. 223.110 van heden in de zaak A. 198.840/IX-7041 heeft de herplaatsing van 30 april 2008 – die pas ingang vond per 1 mei 2008 – de voorlopige dienstaanwijzing van 3 april 2008 niet retroactief opgeslorpt. Met het arrest nr. 207.837 van 4 oktober 2010 heeft de Raad van State vervolgens de beslissing van 30 april 2008 houdende herplaatsing van de verzoeker vernietigd. Ingevolge dit vernietigingsarrest was de verzoeker teruggeplaatst in de toestand waarin hij zich op 29 april 2008 bevond, zijnde tijdelijk gedetacheerd naar de dienst interventie in afwachting van een definitieve beslissing, en dit op grond van de

beslissing van 3 april 2008 die, nu zij niet door de beslissing van 30 april 2008 is opgeslorpt, na de vernietiging van voormelde beslissing van 30 april 2008 verder uitwerking gekregen heeft. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook geenszins foutief waar gesteld wordt dat de verzoeker tijdelijk herplaatst was sedert 3 april 2008 en, dat daar nu een definitieve beslissing over genomen is.

42. Ten slotte stelt de verzoeker dat hij steeds betaald is als interventieagent van Lubbeek in plaats van als wijkagent te Boutersem die in de interventiedienst van Lubbeek komt werken. In zijn memorie van wederantwoord voegt hij daaraan toe dat hij vergoed werd als interventieagent terwijl hij in feite wijkagent was die zich principieel vergoed moest zien voor extra verplaatsingen en functies. In zijn laatste memorie benadrukt hij dat hij niet betaald werd als een agent van de wijkwerking met extra opdrachten.

Het is volstrekt onduidelijk hoe de verzoeker met dit argument – dat overigens niet met concrete stukken is onderbouwd – de onwettigheid van de motivering van de bestreden beslissing wil aantonen. In de bestreden beslissing wordt immers nergens gesteld dat de verzoeker vergoed wordt als wijkagent te Boutersem die in de interventiedienst van Lubbeek komt werken, maar net in tegendeel dat “betrokkene tussen 01.04.2004 en 24.03.2011 personeelslid was van het korps Lokale Politie Lubbeek, als dusdanig gewerkt heeft en in die hoedanigheid betaald geweest is”.

43. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

44. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hij adstrueert het middel als volgt:

- Binnen de zone wordt geen enkele politie-inspecteur gemuteerd, tenzij op eigen verzoek.
- Hij wordt onmiddellijk terug ingeschakeld in de interventiedienst en er was dus geen reden om hem te muteren/herplaatsen. Dit geldt des te meer nu thans geen enkele functioneringsreden wordt weerhouden.
- Uit de arresten van de Raad van State blijkt dat hij sedert maart 2004 steeds ten onrechte werd gedetacheerd en gemuteerd.
- Het organigram van de wijkwerking Boutersem kende ondertussen meerdere verschuivingen, waaronder de komst van INP P.M., terwijl alle verzoeken van de verzoeker worden geweerd, niettegenstaande hem steeds is wijsgemaakt dat zijn kandidatuur zal worden bekeken zodra de opportuniteit zich voordoet.

45. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker daar nog het volgende aan toe:

- Indien zijn persoonlijk gedrag niet aan de basis van de bestreden beslissing ligt, is deze alleszins onredelijk.
- De bestreden beslissing is niet ingegeven door het dienstbelang en er is duidelijk een hetze tegen hem.
- De wijkwerking Boutersem kan niet overbemand zijn wanneer er een vacature voor wordt uitgeschreven. Het getuigt niet van redelijkheid en behoorlijk bestuur om zijn kandidatuur hiervoor te weren.
- In het verleden werd reeds gemeld dat omwille van rugproblemen het functioneren bij interventie gespreid moest worden.
- De gemiddelde leeftijd van de interventieagenten ligt tussen de 25 en de 30 jaar, terwijl hij ondertussen 51 jaar is.

Beoordeling

46. De verzoeker voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

47. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

48. De verzoeker zet in zijn middel nergens concreet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden in die zin dat hij anders behandeld zou worden als iemand die zich in een vergelijkbare situatie bevindt of op een zelfde manier behandeld zou worden als iemand die zich in een niet-vergelijkbare situatie bevindt. Het middel is dan ook niet gegrond in de mate de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd.

49. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

50. Uit de omstandigheid dat een politie-inspecteur gebruikelijk alleen wordt gemuteerd op eigen verzoek kan niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

51. De verzoeker stelt ook nog dat er geen reden was om hem te herplaatsen, aangezien er geen enkele reden die de werking van de dienst aangaat, meer wordt weerhouden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoeker initieel naar de interventie werd gemuteerd omwille van zijn persoonlijk functioneren. De omstandigheid dat het functioneren van de verzoeker naderhand bij een nieuwe beslissing geen rol meer speelt belet niet dat de nieuwe grondslag die wordt aangevoerd en die rekening houdt met de gewijzigde omstandigheden deugdelijk kan zijn en – zoals hiervóór is vastgesteld – ook deugdelijk is. In die

omstandigheden kan verzoekers herplaatsing naar interventie dan ook niet kennelijk onredelijk worden bevonden.

Bovendien moet men bij het opleggen van een ordemaatregel in de eerste plaats oog hebben voor het dienstbelang en de verzoeker toont niet aan met welke andere maatregel de korpschef het dienstbelang – in de gegeven omstandigheden – even goed maar met minder hinder voor de verzoeker had kunnen verzekeren.

52. De verzoeker voert aan dat uit arresten van de Raad van State blijkt dat hij sedert maart 2004 steeds ten onrechte werd gedetacheerd en gemuteerd.

In dat verband wordt opgemerkt dat enkel de beslissing van 30 april 2008 tot herplaatsing door de Raad van State werd vernietigd. Uit niets blijkt dat de verzoeker sedert 2004 steeds onterecht werd gedetacheerd en gemuteerd, zodat ook dit argument niet de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing vermag aan te tonen.

53. De verzoeker ziet voorts ook het bewijs van de onredelijkheid van de bestreden beslissing in de omstandigheid dat op 5 april 2004 een vacature van een voltijds INP in de wijk Boutersem werd opengesteld en zijn kandidatuur voor de betrokken functie niet werd weerhouden.

Zoals reeds hiervóór evenwel is opgemerkt, is het niet omdat de kandidatuur van de verzoeker naar aanleiding van de openstelling van de vacature van een voltijds INP in de wijk Boutersem in 2004 niet werd weerhouden, dat de thans bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Er moet immers rekening worden gehouden met de noden van de dienst zoals deze bestaan op het ogenblik van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de kandidatuur van de verzoeker in het verleden niet werd weerhouden, wijst er mogelijks op dat hij niet

optimaal zou functioneren, doch betekent niet dat de thans bestreden beslissing, gelet op de concrete motieven ervan, kennelijk onredelijk is.

54. Ten slotte is ook het feit dat de verzoeker in het verleden heeft gewezen op rugproblemen en de omstandigheid dat de gemiddelde leeftijd van de personeelsleden bij de dienst interventie tussen de 25 en de 30 jaar zou liggen terwijl de verzoeker 51 jaar oud is, niet van aard om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

55. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 april 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Geert Debersaques,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche